

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **L. D.**, narozený X, státní příslušnost Albánie
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Čižinským
sídlem Varšavská 714/38, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2025, č. j. CPR-54011-3/ČJ-20245-930310-V235,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 4. 4. 2025, č. j. CPR-54011-3/ČJ-20245-930310-V235, se pro vady řízení **zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 21 338,40 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím původního právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2025, č. j. CPR-54011-3/ČJ-20245-930310-V235, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend, (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dne 7. 10. 2024, č. j. KRPÚ-223230-67/ČJ-2023-040026. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložil žalobci povinnost opustit území členských států Evropské unie. Správní orgán prvního stupně zároveň podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil žalobci dobu k opuštění území České republiky nejpozději do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

Žaloba

2. Žalobce namítal, že rozhodnutími správních orgánů byla porušena práva daná čl. 3 a 9 Úmluvy o právech dítěte, neboť tím, že by byl nucen opustit území České republiky, ztratil by možnost žít se svými nezletilými dětmi ve společné domácnosti a podílet se na jejich výchově. Správní orgány sice uvedly, že by žalobce mohl být s dětmi v kontaktu prostřednictvím telefonu, sociálních sítí či jiných internetových aplikací, ovšem taková komunikace dle žalobce nemůže zajistit řádnou výchovu nezletilých dětí. Nutností vycestovat do Albánie by dle žalobce došlo k neadekvátnímu zásahu do jeho rodičovských práv a do práv nezletilých dětí. Žalobce uvedl, že nemůže nutit své děti k vycestování do Albánie. Žalobce trval na tom, že správní orgány nesprávně vyhodnotily rozsah zásahu do rodinného života žalobce, ke kterému dojde v důsledku uložení povinnosti vycestovat z území České republiky.

Doplnění žaloby

3. Podáním ze dne 5. 5. 2025 stávající právní zástupce žalobce doplnil žalobu o další žalobní body. Žalobce namítal, že ve svém předchozím rozhodnutí ve věci žalovaný uložil správnímu orgánu prvního stupně, aby se zabýval kritérii uvedenými v § 174a zákona o pobytu cizinců, aby své úvahy prezentoval a konkrétně odůvodnil. Správní orgán prvního stupně doplnil dokazování o účastnickou výpověď a o svědecké výpovědi, ovšem své úvahy nijak neprohloubil a nepřistoupil k poměřování „něčeho k něčemu“. Žalobce trval na tom, že úvaha, že je pouze na žalobci, kde a jak se bude s rodinou setkávat či kde bude chtít i nadále realizovat rodinný život, nepředstavuje zdůvodnění skutečnosti, že navzdory uložené povinnosti vycestovat bude žalobce schopen vůbec svůj rodinný život realizovat. Již vůbec toto tvrzení nemůže být dle žalobce zdůvodněním toho, že napadené rozhodnutí je v souladu se zásadou nejlepšího zájmu dítěte. Žalobce trval na tom, že pokud odvolací správní orgán jednou rozhodne, že určité odůvodnění je nedostatečné, je tím vázán i on sám, a při dalším svém rozhodování v dané věci je povinen z tohoto svého původního rozhodnutí vycházet. Toto žalovaný dle žalobce neučinil, a proto žalobce považuje žalobou napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
4. Dále žalobce namítal, že žalobou napadené rozhodnutí není jasné ohledně otázky, zda se žalobce po vycestování s ohledem na jeho zápis v SIS bude moci vrátit k rodině na území České republiky. V žalobou napadeném rozhodnutí je sice zmíněna možnost návštěv v rámci bezvízového styku, nicméně současně je v rozhodnutí uvedeno, že podmínky pro realizaci rodinného života budou omezeny, neboť žalobce je veden v SIS. Žalobce trval na tom, že pro posouzení otázky, jak se bude moci stýkat s dětmi, je klíčové, zda bude po následující 3 roky moci jezdit do České republiky za dětmi. V tomto směru je však žalobou napadené rozhodnutí dle žalobce vnitřně rozporné.

5. Žalobce rovněž namítal, že uložení povinnosti vycestovat bude mít pro žalobce stejné důsledky jako uložení správního vyhoštění, jehož uložení shledaly správní orgány jako nepřiměřené. Dle žalobce v důsledku jeho záznamu v SIS jsou důsledky opuštění území České republiky totožné jako důsledky vyhoštění. V obou případech nebude moci po dobu delší než 3 roky přicestovat do České republiky. Z této skutečnosti dle žalobce plyne nepřiměřená tvrdost napadeného rozhodnutí.
6. Žalobce rovněž namítal chybnost úvahy žalovaného ohledně přiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí. Základní úvaha vycházela ze skutečnosti, že napadené rozhodnutí je přiměřené, neboť žalobce byl v letech 2016 až 2023 ve vězení v Německu, takže pro rodinu se toho tolik nezmění, a navíc si za to může sám, neboť v Německu páchal trestnou činnost. Žalobce namítal, že odsouzení v Německu nelze bez dalšího brát jako důkaz o jeho vině z trestné činnosti, neboť jde o trestní rozhodnutí cizozemské a žalovaný nebyl oprávněn z něj bez splnění dalších podmínek vycházet. Žalovaný byl dle žalobce povinen zkoumat, za co konkrétně byl žalobce stíhán a měl mu dát možnost se k tomu vyjádřit. Dále namítal, že rodina nemůže vycestovat s ním do Albánie, neboť tam nemají žádné vazby a neumí jazyk a došlo by k vytržení dětí z jejich prostředí včetně českého vzdělávacího systému. Žalobce trval na tom, že jeho rodina by nemohla za ním cestovat do Albánie ani na krátkodobé návštěvy, neboť cesta je příliš drahá. Situace rodiny by byla horší než v době jeho výkonu trestu v Německu, neboť dojíždění do věznice v Drážďanech bylo mnohem finančně dostupnější než cestování do Albánie.
7. Žalobce rovněž namítal, že rozhodnutí nebere v potaz závažnost zásahu vycestování žalobce na jeho rodinné vztahy. Po návratu z vězení od října 2023 pobývá žalobce doma s rodinou. Žalobce trval na to, že zásah rozhodnutí do rodinného života je nutno posuzovat nikoli ve srovnání s dobou jeho pobytu ve vězení, ale s nyní rok a půl trvajícím rodinným soužitím. Úvaha o rodinném soužití by měla být provedena zejména ve vztahu k jeho dceři L., ale i ve vztahu k pětileté E., kterou fakticky rovněž vychovává. V tomto směru poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2024, č. j. 10 Azs 37/2024-56.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že námitky obsahově téměř souhlasí s námitkami uvedenými v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a proto odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný trval na tom, že se v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelně vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území členských států EU do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný trval na tom, že v daném případě byly splněny podmínky pro uložení povinnosti vycestovat. Žalovaný trval na tom, že v odvolacím řízení postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy a mezinárodními smlouvami.

Posouzení věci soudem

9. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve

smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

10. Primárně se soud s ohledem na koncentraci řízení zabýval otázkou včasnosti uplatnění námitek obsažených v doplnění žaloby. V souladu s § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců je možné žalobní námitky uplatnit ve lhůtě 30 dnů od oznámení žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 7. 4. 2025. Posledním dnem lhůty pro podání žaloby byl tedy den 7. 5. 2025. Doplnění žaloby bylo soudu doručeno dne 5. 5. 2025. Doplnění žaloby tedy bylo doručeno ve lhůtě pro podání žaloby a námitky obsažené v doplnění žaloby je nutno považovat za včasné uplatněné žalobní námitky.
11. Zásadní námitkou žalobce bylo, že správní orgány v předmětném řízení řádně nezhodnotily přiměřenost zásahu rozhodnutí o povinnosti vycestovat do osobního a rodinného života žalobce, a to zejména ve vztahu k jeho nezletilým dětem. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalovaný již jednou v předmětné věci rozhodoval rozhodnutím ze dne 3. 4. 2024, č. j. CPR-4255-4/ČJ-2024-930310-V235. Žalovaný tímto rozhodnutím zrušil předchozí rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s tím, že správní orgán prvního stupně v dalším řízení musí zjistit a řádně posoudit relevantní skutečnosti ve vztahu k přiměřenosti uložené povinnosti vycestovat s ohledem na zásah rozhodnutí do osobního a rodinného života žalobce. Současně žalovaný ve svém předchozím rozhodnutí zdůraznil, že je nutné zásah ro osobního a rodinného života žalobce posoudit s přihlédnutím k aktuálně platnému záznamu v SIS, na jehož základě žalobci po stanovenou dobu není umožněn vstup na území EU a smluvních států.
12. Správní orgán prvního stupně v následném řízení provedl účastnický výslech žalobce, svědecký výslech jeho družky a svědecký výslech jeho syna. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí a odvolání proti němu bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím.
13. Ke zjištění skutkového stavu za účelem posouzení přiměřenosti zásahu žalobou napadeného rozhodnutí do osobního a rodinného života žalobce soud podotýká, že správní orgány si sice opatřily výpověď téměř zletilého syna žalobce, ovšem z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce je otcem ještě desetileté dcery a další dceru jeho družky žalobce vychovává ve společné domácnosti. K mladší dceři žalobce ve své výpovědi uvedl, že je to jeho dcera, která se narodila v době jeho pobytu ve vězení, a proto nemá jeho otcovství uvedeno v dokladech. Správní orgány se ve svých rozhodnutích zabývaly vztahem téměř zletilého syna žalobce k žalobci, ovšem vztahem jeho dcer k žalobci se správní orgány vůbec nezabývaly. Je nepochybné, že minimálně starší desetiletá dcera, by v případě vhodného a citlivého kontaktu (například prostřednictvím pracovníků OSPOD) byla schopná popsat svůj vztah k žalobci a popsat jeho zapojení do rodinného života žalobce z jejího pohledu. Vzhledem ke skutečnosti, že při posuzování přiměřenosti rozhodnutí je nutné posuzovat nejlepší zájem dítěte z pohledu samotného dítěte a nikoli jen z pohledu člena domácnosti, kterému byla uložena povinnost vycestovat, spatřuje soud ve skutečnosti, že správní orgány zcela rezignovaly na snahu zjistit vztah alespoň starší dcery k žalobci jako vadu řízení ve smyslu §

76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který správní orgán vzal za základ rozhodnutí vyžaduje zásadní doplnění.

14. Dále soud podotýká, že správní orgány se musí zabývat rovněž otázkou, zda povinnost vycestovat uložená žalobci se dotkne práv mladší dcery jeho družky, kterou žalobce označuje za svou další dceru a kterou vychovává ve společné domácnosti se svou družkou. Touto otázkou se správní orgány nezabývaly vůbec. V této skutečnosti spatřuje soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
15. Je rovněž třeba konstatovat, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné i v posouzení toho, jaký význam pro další styk členů rodiny má existence žalobcova záznamu v SIS, který mu znemožňuje po stanovenou dobu vstup na území členských států EU. V žalobou napadeném rozhodnutí je při hodnocení narušení čl. 9. Úmluvy o právech dítěte uvedeno, že kontakt dětí s žalobcem může probíhat v rámci bezvízového styku s tím, že držitelé biometrického cestovního dokladu Albánie jsou při překračování vnější hranice EU osvobozeni od vízové povinnosti. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že se toto hodnocení mělo vztahovat na možnost žalobce cestovat do České republiky, neboť děti žalobce jsou občany EU a nejsou držiteli cestovního dokladu Albánie. Při tomto hodnocení však správní orgán nijak nezhodnotil skutečnost, že žalobce je evidován v SIS se zákazem vstupu na území EU do 27. 10. 2028. Existenci záznamu v SIS zohlednil žalovaný pouze ve vztahu k následné možnosti žalobce žádat o nové pobytové oprávnění. V této skutečnosti spatřuje soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
16. S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. bez jednání pro vady řízení zrušil. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
17. S ohledem na výše uvedené důvody nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí se soud nemohl věcně zabývat dalšími námitkami žalobce.
18. Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému výrokem II. tohoto rozsudku povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 21 338,40 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč za podání žaloby, ze zaplaceného soudního poplatku 1 000 Kč za odkladný účinek, z částky 13 860 Kč za tři úkony právní služby zástupců žalobce po 4 620 Kč podle § 7, § 9 odst. 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 1. 2025, (dále jen „advokátní tarif“) [příprava a převzetí zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)], z částky 1 350 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 450 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu] a z částky 2 129,40 Kč odpovídající DPH z odměny za dva úkony a dvě režijní náhrady za úkony (příprava a převzetí zastoupení a podání žaloby) učiněné JUDr. Jířím Císařem, který je plátcem DPH. Soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení za samostatné podání doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku, neboť nic nebránilo zástupci žalobce, aby toto podání spojil s doplněním žaloby.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 2. února 2026

Mgr. Václav Trajer v. r.
samosoudce